

šla na levi strani prsi naravnost proti srcu, kakor se vidi na suknji in srajci. Ta je zadela v svetinjice s tako močjo, da je ena svetinjica na pol preganjena, druga pa tako udarjena, da se nê vidi več, kaka podoba je bila na njej. Svetinjice so tako majhne, da so podobne vinarju; a krogla je ravno nanje priletela, se odbila in šla na drugem mestu skozi suknjo. Jaz nisem udarca nič občutil. Tudi zdravniki so preiskovali, kje bi bila kaka znamenja, a niso našli nič. — Tako Marija obvaruje svoje častilce. Pri tem je storila očiten čudež.

Ne sodi ljudi po obleki!

Slaven mož gre z revnim človekom k županu. Bil je tudi sam slabo oblečen. Ko potrka, pogleda sluga vun, kdo da je, in reče županu: »Nekdo v slabi obleki.« Župan mu naroči: »Povej, da zdaj ne utegnem, da imam preveč dela.«

Učenjak gre domov, obleče praznično obleko in se vrne ter zopet potrka. Sluga reče: »Prišel je gospod v lepi, gosposki obleki.« — »Naj le vstopi,« se oglasi župan.

Ko je stal pred županom, je neprenehoma poljubljajal pokrivalo in suknjo. Župan se čudi, da se tak slaven mož tako neumno vede, in ga vpraša, zakaj poljublja svojo obleko.

Učenjak odgovori: »Suknja mi je pomagala, da sem prišel do vas. Prej, ko sem bil v slabi obleki, me niste pustili predse, zdaj pa takoj.«

Odslej ni župan nič več sodil ljudi po obleki.

Žalostnemu srcu.

Zapadel je sneg naša polja, Pa čuj, posijalo bo solnce
utihnili zbori so ptic — na polja, vrtove gorkó
kako je puščobno po vrtih, in pesmi se bodo glasile,
ko ni jih več lepih cvetic! odmeval log radostno bo.

In takrat zapoj, mila duša,
zapoj in zavriskaj glasno,
ker sreča ti bode priplula,
smejalo se solnčece bó.

Jak. S—lič.